

inderligt de to Mennesker er vokset sammen, det antydes nydeligt, da de, der er begyndt som omstrefende Literater, har slaaet sig ned som Bønder paa Mandens Fædrenegaard. De staar sammen uden for Gaarden og lader Aftenstemningen virke ind paa sig: I sit Indre førte de en dybsindig Samtale med hinanden derom; men deres Øjne søgte ikke hverandre, og over deres Læber kom ikke en Lyd; thi de, der har levet et helt Liv sammen, forstaar hinanden uden ydre Tegn, og Ord er for dem lige saa overflødige som alle andre Udtryksmidler.“

I Slutningen af Bogen forefalder følgende Ordskifte: Hun: „Jeg takker Dig, Gjedebuk, for at ikke ogsaa Du har ædt mig op.“

„Det har jeg for Resten alt gjort,“ svarede Hr. Holm. „Derefter har jeg af mit Ribben skabt dig paany. Derfor har Du — efterat jeg kom — ogsaa glemt Din egen Ungdom og alt, der laa bagom den.“

Det er vistnok Forfatterindens Mening, at dette skal være en Type paa, hvad der maa foregaa i ethvert lykkeligt Ægteskab, og hun har villet, ikke blot skildre to ejendommelige Mennesker, men tillige i dem fiksere de almene mandlige og kvindelige Ejendommeligheder. Her virker hun dog mindre overbevisende. At *han* bruger lidt for mange Penge til Cognac og Vin, *hun* til røde Kjoler, at han har Tilbøjelighed til at optræde med unødigt Overlegenhed over for sin Hustru, hun til lige saa unødigt at bruge sin Kvindelist til at føre ham en Smule bag Lyset, det er saa lidet rammende og saa banalt, at det ser ud, som om det var hængt paa for Tendensens Skyld.

Thi at det ikke er ubetydelige Mennesker, man her har med at gøre, det ses af deres uafhængige Holdning over for ydre Forhold. — Da Schiller giftede sig, lejede han blot et Værelse til i det Pensionat, hvor han boede, og der flyttede hans Lotte, der var opdraget til Hofdame, gladelig ind. Men nu — hvilket Apparat skal der ikke til, for at to Mennesker kan komme sammen! Fru Lilly er for klog og udviklet til at lade sig narre af, hvad Carlyle vilde kalde „Djævelens Falsknerier“. Hun slaar en Streg over Bryllupsrejse og Udstyr, lokker ud af sin Mand, hvad der for ham er det nødvendigeste, og finder sig i at leve fra Haanden og i Munden vagabonderende i Udlandet. Finder sig senere i, at Manden opgiver at vinde Indflydelse og Penge. „Du er mageløs,“ siger han. „Thi Du forhindrer ikke Din Mand fra at være noget enestaaende i denne Tid — nemlig sin egen Herre.“ Og hun kommer ikke til at fortryde det. Da de have været